

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové, soudce Richarda Galise a soudkyně Martynty Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobkyně: **SPECOLA SE**, IČO: 24176869
sídlem V Pražské bráně 74/2, Beroun
zastoupená daňovou poradkyní GT Tax a.s., IČO: 26420473
sídlem Pujmanové 1753/10a, Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024, č. j. 16118/24/5200-11434-707603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

V této věci soud řeší otázku, zda žalobkyně zneužila právo tím, že uplatnila úroky z korunových dluhopisů emitovaných v závěru roku 2012 jako náklady dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Žalobkyně tyto dluhopisy obratem upsala vlastním akcionářům, kteří emisní kurz splatili zápočtem na pohledávku z převodu podílů na své jiné společnosti na žalobkyni. Tato společnost posléze změnila právní formu na komanditní společnost a téměř veškerý zisk (plynoucí jí z pronájmu nemovitostí) rozdělila žalobkyni jako komplementáři. Žalovaný dospěl k závěru, že tyto transakce v kontextu dalších okolností naplnily objektivní i subjektivní kritérium zneužití práva. Soud v rozsudku dává

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

žalovanému zapravdu, neboť žalobkyně nebyla ani v žalobě schopna předložit a prokázat ekonomicky racionální důvody emise korunových dluhopisů, resp. celého komplexu transakcí.

Vymezení věci

1. Dodatečnými platebními výměry ze dne 31. 3. 2023, č. j. 1483312/23/2104-50521-209743 a č. j. 1483870/23/2104-50521-209743, doměřil Finanční úřad pro Středočeský kraj žalobkyni daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 600 400 Kč a rozhodl o penále ve výši 120 080 Kč (zdaňovací období roku 2013); a doměřil daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 807 120 Kč, dodatečně zrušil daňovou ztrátu v částce 751 559 Kč a rozhodl o penále ve výši celkem 330 364 Kč (zdaňovací období roku 2014). Finanční úřad dovodil, že žalobkyně zneužila právo, neboť při uplatnění úroků z korunových dluhopisů emitovaných v závěru roku 2012 sice naplnila formálně podmínky podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, avšak z kontextu veškerých okolností a souvisejících událostí plyne, že žalobkynino jednání nemělo jiné reálné ekonomické zdůvodnění než získání neoprávněné daňové výhody.
2. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl žalobkynino odvolání proti platebním výměrům a oba potvrdil.
3. V odůvodnění žalovaný popsal časovou osu transakcí a jejich dopad na daňové povinnosti zúčastněných subjektů. Dne 20. 11. 2012 nabyli Ing. V. R. a Ing. J. V. každý 50% podíl na žalobkyni (která dříve vznikla jako *ready-made* společnost určená k prodeji a nevykonávala žádnou činnost). Dne 11. 12. 2012 schválila mimořádná valná hromada žalobkyně smlouvu o převodu podílů na společnosti KOMERČNÍ CENTRUM, s.r.o., od každého z výše jmenovaných ve výši 49,78 %, každý za cenu 22 571 000 Kč. Stejná valná hromada rozhodla o vydání dluhopisů o jmenovité hodnotě 1 Kč v celkovém objemu 34 000 000 Kč s pevnou úrokovou sazbou 12 % ročně a splatností do 11. 12. 2032 (dle emisních podmínek byly vydány jako hromadné listiny a nebyly nabízeny veřejnou nabídkou). Dále schválila zvýšení základního kapitálu o 5 700 000 Kč a připustila upsání akcií předem určeným zájemcům – Ing. R. a Ing. V. (každému za 2 850 000 Kč). Tataž valná hromada posléze souhlasila s návrhy těchto smluv (které byly akcionářům zaslány s předstihem) – dvě smlouvy o upsání a splacení 17 000 000 kusů dluhopisů pro Ing. R., resp. Ing. V., dvě smlouvy o započtení pohledávek ve výši 17 000 000 Kč s Ing. R., resp. Ing. V. a další dvě smlouvy o započtení pohledávek ve výši 2 850 000 Kč s Ing. R., resp. Ing. V. Ve výsledku se tak držitelé dluhopisů stali Ing. R. a Ing. V., žalobkyně získala obchodní podíl na KOMERČNÍM CENTRU ve výši 99,56 % a její ovládání Ing. R. a Ing. V. se z přímého stalo nepřímým. Konečně dne 22. 2. 2013 schválila valná hromada KOMERČNÍHO CENTRA změnu právní formy na komanditní společnost KOMERČNÍ CENTRUM k.s. Statutárním orgánem se stal její komplementář, jímž byla žalobkyně. Společenskou smlouvou komanditní společnosti byl zisk rozdělen v poměru 99,9 % pro komplementáře a 0,1 % pro komanditisty (Ing. R., Ing. V., Ing. L. M. a K. F.).
4. Pro zdanění komanditní společnosti dle žalovaného platí, že základ daně z příjmů právnických osob se snižuje o část, která připadá komplementářům, tj. žalobkyni. Tato část příjmů se daní na úrovni komplementáře. Předmětem podnikání KOMERČNÍHO CENTRA k.s. byl pronájem nemovitostí (dvou budov v Berouně), které nabyta dne 15. 11. 2012 na základě zvýšení základního kapitálu nepeněžitými vklady od Ing. R. a Ing. V. (v hodnotě 22 500 000 Kč od každého). Předtím Ing. R. a Ing. V. tyto nemovitosti pronajímali

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

KOMERČNÍMU CENTRU, s.r.o., které je dále podnajívalo třetím osobám. Dlouhodobé nájmy pokračovaly po vkladu těchto nemovitostí i po změně právní formy a byly předmětem hlavní činnosti KOMERČNÍHO CENTRA. Po změně právní formy odvádělo v letech 2013 až 2017 daň z příjmu právnických osob ve výši 570 Kč ročně, neboť nastavenou strukturou byl prakticky celý zisk této ekonomicky aktivní společnosti převeden na žalobkyni. Žalobkyně naproti tomu v letech 2013 až 2021 dle účetnictví vykazovala jen minimální tržby z vlastní činnosti (bez zaměstnanců). Nejvýznamnější položkou byl výnos z dlouhodobého majetku, tj. z podílu komplementáře na výsledku hospodaření KOMERČNÍHO CENTRA, který se pohyboval mezi 3,3 miliony až 4,1 miliony ročně. Proti těmto příjmům žalobkyně uplatňovala jako daňově uznatelné náklady úroky z korunových dluhopisů, které činily 4,08 miliónů Kč ročně. Jelikož příjmy z vlastnictví podílu na KOMERČNÍM CENTRU byly převážně nižší než náklady na úroky z dluhopisů, byla tím eliminována daňová povinnost žalobkyně k dani z příjmů právnických osob. Pokud by přitom nedošlo ke změně právní formy na komanditní společnost, aplikoval by se § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů, dle kterého nelze pro daňové účely uznat výdaje mateřské společnosti související s držbou dceřiné společnosti (na jejímž základním kapitálu má mateřská společnost podíl nejméně 10 % nepřetržitě alespoň 12 měsíců). Držitelé dluhopisů si tak zajistili na dalších 20 let nezdaněný příjem z úroků. Za celé období až do splatnosti dluhopisů by u žalobkyně došlo ke snížení základu daně z příjmů právnických osob o 81,6 miliónů Kč.

5. Žalovaný se ztotožnil se závěrem finančního úřadu, že sled jednání zúčastněných osob nemůže vést k jinému závěru než, že cílem jednání bylo získání daňového zvýhodnění. Žalobkyni se nepodařilo prokázat ekonomickou racionalitu transakcí. Majetek v podobě nemovitostí zůstal nedotčen, pouze se formálně změnil jeho vlastník, avšak fakticky jej nadále vlastnili Ing. R. a Ing. V. Ve své podstatě tak prodali nemovitosti sami sobě. Totéž platí pro vydání korunových dluhopisů, které taktéž umístili sami sobě a neposkytli žalobkyni žádné finanční prostředky. Přesto jim vznikl nárok na protiplnění v podobě úroků z dluhopisů. Ani navýšení základního kapitálu žalobkyně o 5 700 000 Kč nebylo provázáno pohybem finančních prostředků a proběhlo jen účetně. Díky tomu dosáhla žalobkyně splnění podmínek dle § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů. Změna právní formy na komanditní společnost byla provedena z důvodu, aby nebyly splněny podmínky podle § 19 odst. 3 ve spojení s § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů. Žalobkyně kvůli ní pouze pozbyla aktiva bez nároku na vypořádací podíl v s.r.o. v řádu 44 miliónů Kč a podíly vyměnila za nárok na podíl na zisku 99,9 %, který by ale jako společník s.r.o. stejně získala, pouze v jiné formě (podléhající zdanění u příjemce). Smyslem formálně a účelově provedených kroků tak bylo vyvedení zisku z ekonomicky aktivního KOMERČNÍHO CENTRA do základu daně žalobkyně a snížení základu daně o úroky z dluhopisů tak, aby v konečném výsledku byla eliminována daňová povinnost na dani z příjmů právnických osob jak komanditní společnosti, tak žalobkyně, a vyplaceny úroky z dluhopisů nezatížené srážkovou daní.
6. Žalobkyně dle žalovaného formálně splnila veškeré podmínky stanovené zákonem o daních z příjmů k tomu, aby mohla uplatnit úroky z dluhopisů jako daňově účinné náklady. Celý komplex transakcí ovšem popřel základní smysl a účel daňově uznatelného výdaje (nákladů) dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Tím je, aby docházelo k podpoře a rozvoji podnikání. Žalobkyně však nemohla realizovat rozvoj podnikání, neboť úrokové náklady z vydaných dluhopisů ničím nepřispěly k dosažení očekávaných zdanitelných příjmů.

Skutečnost, že vznikají úrokové náklady, které lze formálně uplatnit, v kombinaci s příznivým zaokrouhlovacím režimem u úrokových příjmů na straně příjemců, představuje daňovou výhodu, která se přičí smyslu a účelu normy. Žalovaný měl tedy za splněnou objektivní podmínku zneužití práva.

7. O tom, že došlo ke zneužití práva, svědčí dle žalovaného dále tyto subjektivní skutečnosti. Emitent korunových dluhopisů (žalobkyně) a jejich vlastníci jsou spojené osoby, neboť Ing. R. a Ing. V. byli jedinými akcionáři žalobkyně. Emise dluhopisů byla navíc neveřejná a i zvýšení základního kapitálu bylo cíleno na tyto dvě fyzické osoby (předem určeným zájemcům). Účelem vydání dluhopisů byla akvizice KOMERČNÍHO CENTRA, jehož vlastníky byly téměř ze 100 % stejné dvě osoby. Vytvoření závazku vůči nim bylo provedeno bez zjevných ekonomických důvodů tak, aby později mohl být proveden zápočet vzájemných pohledávek, což přispívá k závěru o účelovém zadlužení a o motivaci čistě daňovým zvýhodněním. Další subjektivní skutečností je načasování transakce na konec roku 2012 (11. 12. 2012), kdy již bylo zřejmé, že od 1. 1. 2013 bude platit jiná právní úprava zaokrouhlování úrokových výnosů (včetně přechodného ustanovení, které umožnilo reálné nezdanění dluhopisů vydaných do 31. 12. 2012). Provedená restrukturalizace se odehrála uvnitř skupiny podniků a nevedla ke změně skutečných vlastníků ani nové akvizici, ale došlo pouze k přeskupení majetku a značnému zadlužení žalobkyně, jež nemá ekonomické opodstatnění. Zneužití práva nasvědčují i parametry dluhopisů. Ty měly jmenovitou hodnotu 1 Kč, byly vydány jako hromadné listiny a byly účelově cíleny na Ing. R. a Ing. V. Nebyly určeny k obchodování na veřejných trzích ani nabídnuty jiným investorům. Nelze hovořit o zajištění externích zdrojů financování, neboť žalobkyně za ně reálné finanční prostředky nezískala. Postupem žalobkyně byl vyloučen vstup jiných (i drobných) investorů. Nestandardní byla i možnost emitenta kdykoliv předčasně splatit veškeré nesplacené dluhopisy. V nynějším případě o tom mohou rozhodnout sami vlastníci dluhopisů (neboť jsou současně jejich faktickými emitenty). Těžko si lze ale představit, že by za takových podmínek dluhopisy upsala nezávislá osoba (nemohla by si být jista dobou vlastnictví dluhopisů). Další důležitou skutečností byl i způsob úhrady emise dluhopisů zápočtem, neboť nedošlo k žádnému získání finančních prostředků, což se míjí se základním smyslem emise dluhopisů (získání rychlých externích zdrojů financování).
8. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí též podrobně věnoval vypořádání odvolacích námitek, které shledal nedůvodnými.

Žaloba

9. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně především nesouhlasí s žalovaným v tom, že provedla záměrně řadu účelových kroků, které nemají ekonomicky racionální smysl a jejichž hlavním cílem bylo získání daňového zvýhodnění.
10. Žalobkyně má v první řadě za to, že žalovaný opomněl některé transakce předcházející datu 20. 11. 2012. V roce 2005 založili syn Ing. R. Mgr. L. R. a dcera Ing. V. Ing. L. M. KOMERČNÍ CENTRUM, s.r.o. Byli jeho společníky i jednateli. Až do listopadu 2011 byli vlastníky nemovitostí v Berouně Ing. R. a Ing. V. KOMERČNÍ CENTRUM si nemovitosti najímalo, spravovalo je a dále podnájmalo. V roce 2012 byli Mgr. R. a Ing. M. nuceni ukončit svoji aktivitu v KOMERČNÍM CENTRU, což museli Ing. R. a Ing. V. řešit, a proto vložili nemovitosti do této společnosti a převzali její vedení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

11. Žalobkyně dále tvrdí, že nebylo naplněno objektivní kritérium zneužití práva, tj. že podmínky pro získání daňové výhody byly vytvořeny uměle za účelem jejího získání a nebylo dosaženo cíle zamýšleného zákonodárcem. Transformaci KOMERČNÍHO CENTRA na komanditní společnost nepokládá žalobkyně za vytváření umělé struktury. Volba právní formy nemůže být zneužitím práva. Skutečnost, že je komanditní společnost jinak zdaněna, nemůže jít k tíži žalobkyně. Žalobkyně byla jako komplementář neomezeně ručícím společníkem se všemi negativními dopady. Nejde o umělou strukturu, neboť se výrazně změnilo právní a ekonomické postavení této společnosti i žalobkyně.
12. Žalobkyně dále odkazuje na judikaturu NSS a domnívá se, že v jejím případě nemohlo dojít ke zneužití práva, neboť provedená restrukturalizace vedla ke změně vlastnictví, nové akvizici i sjednocení managementu. Hlavním motivem emise dluhopisů bylo získání finančních prostředků potřebných k akvizici podílu na KOMERČNÍM CENTRU, k čemuž i došlo. Není pravda, že by úrokové náklady nepřispěly k dosažení očekávaných zdanitelných příjmů. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by žalovaný řešit zneužití práva, ale musel by odmítnout daňovou uznatelnost nákladů pro nesplnění § 24 zákona o daních z příjmů. Žalovaný si tedy sám odporuje. Dluh za převod podílu na KOMERČNÍM CENTRU byl z podstatné části financován prostřednictvím dluhopisů na základě dohody o započtení pohledávek. Tento podíl žalobkyni posléze generoval finanční prostředky a jeho hodnota v čase rostla. Za zneužití práva nelze dle žalobkyně pokládat ani skutečnost, že úhrada dluhopisů proběhla započtením. Jde o zánik závazku, který je postaven na roveň finanční úhradě.
13. Žalobkyně se domnívá, že restrukturalizace nenaplnila ani subjektivní kritérium, neboť prokázala ekonomické důvody realizovaných transakcí. V roce 2012 se rodinní příslušníci Ing. R. a Ing. V. rozhodli, že již nechtějí, resp. se nemohou podílet na podnikání KOMERČNÍHO CENTRA. Mgr. R. složil advokátní zkoušky a v září 2011 nastoupil jako justiční čekatel k Okresnímu soudu v Berouně. Předpokládalo se, bude jmenován soudcem v prosinci 2012, kdy dosáhl 30 let. S ohledem na to musel ukončit podnikatelské aktivity. Ing. M. byla nucena ukončit svou aktivitu v KOMERČNÍM CENTRU ze zdravotních důvodů. Tuto situaci byli Ing. R. a Ing. V. nuceni řešit. Proto do KOMERČNÍHO CENTRA vložili své nemovitosti a převzali jeho řízení. Zároveň se shodli, že by rádi rozšířili své podnikání o poskytování poradenských služeb v ekonomické oblasti a zvětšili portfolio vlastněných nemovitostí. Za tím účelem koupili akcie žalobkyně (jako *ready-made* společnosti). Zájem o právní formu evropské společnosti měli z důvodu dalších akvizic a emise dluhopisů. Jeví se jako důvěryhodnější subjekt než s. r. o. či a. s. Je srozumitelnější pro evropské subjekty. Přináší tedy výhody v případě zahraničních akvizic. Ing. R. a Ing. V. pak prodali podíly získané vkladem nemovitostí v KOMERČNÍM CENTRU zápočtem oproti zvýšení základního kapitálu a emisi dluhopisů. Výše úroků byla stanovena znaleckým posudkem na základě situace na trhu v roce 2012. Splatnost byla určena s ohledem na reálné ekonomické možnosti splacení. Ve dvacetiletém horizontu bylo zřejmé, že hodnota nemovitostí podstatně vzroste a splacení dluhopisů např. prodejem jejich části je reálné.
14. Žalobkyně opakuje, že emise dluhopisů i zvýšení základního kapitálu byly vedeny racionálními ekonomickými důvody, neboť se jednalo o úhradu podílu na KOMERČNÍM CENTRU, který žalobkyni generuje výnosy. Ing. R. ani Ing. V. se nijak nepodíleli na rozhodování valné hromady KOMERČNÍHO CENTRA, která schválila zvýšení základního kapitálu této společnosti vkladem nemovitostí. Rozhodovali výlučně Mgr. R. a Ing. M. To žalovaný odmítl zohlednit.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

15. Transformace na komanditní společnost byla nezbytná, aby bylo možné hradit čtvrtletně úroky z dluhopisů. V roce 2013 ještě nebylo možné vyplácet zálohy na dividendy od dceřiné společnosti, a KOMERČNÍ CENTRUM by proto nemohlo průběžně vyplácet peníze žalobkyni tak, aby mohla hradit čtvrtletně úroky. I po 1. 1. 2014 je výplata záloh na dividendy administrativně náročná. Daňovým orgánům dle judikatury NSS nepřisluší hodnotit efektivitu podnikatelských rozhodnutí daňových subjektů. Žalobkyni tak není jasné, proč finanční úřad požadoval po žalobkyni objasnit a prokázat ekonomické opodstatnění jeho strategického rozhodnutí o změně právní formy. Transformací na komanditní společnost došlo k posílení pozice všech (i budoucích) věřitelů a zvýšení důvěryhodnosti v tržním prostředí, neboť komplementář (žalobkyně) ručí za závazky veškerým majetkem. Ekonomická síla a postavení KOMERČNÍHO CENTRA se tak nesporně zvýšily. Čtvrtletní výplata úroku byla stanovena na základě situace na trhu v roce 2012. Byla standardní a zajišťovala vlastníkům dluhopisů pravidelné kvartální příjmy a prodejnost dluhopisů na trhu. Roční výplata úroků by byla zcela nestandardní a ani jejich vlastníci by ji neakceptovali.
16. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že vykazovala jen minimální tržby z vlastní činnosti (poradenství). V letech 2014 a 2015 šlo o dvacetiprocentní podíl na celkových tržbách. Žalovaný ani k odvolací námitce nezdůvodnil, proč jej považuje za minimální. Skutečnost, že tyto příjmy byly dosaženy činností Ing. R. a Ing. V. jako statutárních orgánů a žalobkyně neměla zaměstnance, je irelevantní. Výše tržeb dosažených z ekonomického poradenství dokládá, že rozšířili své podnikání, a tedy i ekonomický přínos dluhopisů.
17. Vytvořená struktura taktéž umožňovala další akvizice nemovitostí různou formou. Nemovitost mohlo koupit KOMERČNÍ CENTRUM, u něž by bylo možné spolufinancovat akvizici bankovním úvěrem zajištěným i stávajícími nemovitostmi této společnosti. Dále mohla nemovitosti nabýt přímo žalobkyně, které by bylo možné financovat novou emisí dluhopisů nebo prodejem stávajících ze strany Ing. R. a Ing. V. (kteří by následně navýšili vlastní kapitál žalobkyně). O dalších akvizicích (např. souboru nemovitostí na Vinohradech, nemovitosti v Praze 1 či shopping centra v Českých Budějovicích) bylo vedeno vícero jednání, nicméně do současnosti nebyly realizovány. V roce 2023 KOMERČNÍ CENTRUM koupilo pozemek v Berouně o hodnotě 1,5 miliónu Kč. Daňové orgány nezákonně odmítly vyslechnout dva svědky (Ing. T. a Ing. K.), kteří měli vedení těchto jednání potvrdit. Žalovaný nepřipustně předjímal výpovědi těchto svědků. Žalobkyně též odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2023, č. j. 30 Af 24/2020 – 112.
18. Žalobkyně rovněž tvrdí, že daňové zvýhodnění plynoucí z korunových dluhopisů (které vyčísluje na 19 780 000 Kč za celou dobu jejich platnosti) bude nižší, než daňové „znevýhodnění“ vyplývající z toho, že vkladem nemovitostí do KOMERČNÍHO CENTRA přišli Ing. R. a Ing. V. o osvobození od daně při případném prodeji. KOMERČNÍ CENTRUM jejich případný prodej zdaní a základem daně bude rozdíl mezi prodejní cenou a daňovou zůstatkovou cenou (původní pořizovací cena snižená o daňové odpisy). Ceny nemovitostí navíc od roku 2012 vzrostly, a oproti původní ceně 45 000 000 Kč by jejich cena činila 105 255 000 Kč (resp. dokonce 113 985 000 Kč). Daňové „znevýhodnění“ by tak dle žalobkyniných výpočtů činilo 26 386 000 Kč. Svou argumentaci žalobkyně nepokládá za spekulativní ani irelevantní, neboť musela mít v době emise dluhopisů reálný ekonomický plán, v jaké době a z jakých prostředků je splatí. Bylo zřejmé, že v dvacetiletém horizontu hodnota nemovitostí vzroste a bude reálné splacení dluhopisů z výnosu z prodeje části

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

nemovitostí. Žalovaný dle názoru žalobkyně pomíjí, že všechny transakce spolu souvisí, a pokud by k nim nedošlo, nemovitosti by zůstaly ve vlastnictví Ing. R. a Ing V. Daňová „úspora“ kterou finanční úřad vyčíslil, je proto zavádějící a nemá vypovídací schopnost. Uvedené dokládá i skutečnost, že před provedenými transakcemi dosahovalo KOMERČNÍ CENTRUM výsledků hospodaření asi ve výši 30 000 Kč ročně. Tuto argumentaci žalovaný účelově odmítl.

19. K jednotlivým skutečnostem svědčícím o naplnění subjektivního kritéria dále žalobkyně uvádí, že za zneužití práva nelze považovat samotný fakt, že vlastníci a emitenti dluhopisů jsou spojené osoby, a opakuje svou předchozí argumentaci. Načasování transakce na konec roku 2012 bylo jen formálním završením dlouhodobého procesu vyhodnocování různých možností k zajištění financování žalobkyně. Účelem a cílem zákona o daních z příjmů v souladu se stanovisky Ministerstva financí bylo zaokrouhlování daně u dluhopisů s nízkou nominální hodnotou na nulu (což platí i pro přechodné ustanovení týkající se dluhopisů vydaných do konce roku 2012). Skutečnost, že dluhopis není veřejně nabízen, není nestandardním parametrem a není to ani povinností. Drtivá většina emisí z let 2011 a 2012 byla určena pro „*privátní investory*“. Emise dluhopisů pomocí veřejné nabídky pro drobné investory s sebou nese finanční a administrativní náklady a nepředstavuje snadné a rychlé získání externích financí. Stanovení nominální hodnoty není získáním daňové výhody pro držitele dluhopisů, neboť tuto možnost měli ze zákona všechny fyzické osoby, které mají v daňovém řízení rovná práva (jako např. držitelé státních korunových dluhopisů). Představenstvo žalobkyně v roce 2012 ani nemohlo emitovat jiné než korunové dluhopisy, neboť jinak by nepostupovalo s péčí řádného hospodáře.

Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby a odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí. Má za to, že dostal požadavkům na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, z něž je zřejmé, proč považoval žalobkyninu argumentaci za nedůvodnou. Rekapituluje judikaturu ke zneužití práva v oblasti daňového práva a sled událostí souvisejících s emisí dluhopisů žalobkyní. Dle žalovaného není sporný skutkový stav, ale jeho výsledné hodnocení v daňové rovině – zda se žalobkyně na pozadí emise a úpisu korunových dluhopisů dopustila zneužití práva tím, že úroky z těchto dluhopisů zahrнула do nákladů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Sporné je, zda dané operace měly určité ekonomické raciono, či zda byly nastoleny uměle s cílem získání daňového zvýhodnění.
21. Žalovaný nemá za to, že by nepřipustně hodnotil podnikatelskou strategii žalobkyně (včetně volby právní formy, uspořádání vlastnické struktury či samotné vydání korunových dluhopisů a jejich zapojení do operací žalobkyně) v soukromoprávní rovině. Žalobkyniny aktivity hodnotil striktně optikou zákona o daních z příjmů. K tomu byl oprávněn. Žalobkyni umožnil uplatnit procesní práva a emisi korunových dluhopisů obecně neproblematizoval. Šlo však o účelovost celé transakce, jak popsal v napadeném rozhodnutí. Proto bylo nutné se zabírat celým pozadím případu a posoudit ekonomickou racionalitu operací. Jednotlivé okolnosti nelze vytrhávat z kontextu věci. Byl to právě celkový sled jednání zúčastněných stran, který nemůže vést k jinému závěru, než že účelem transakcí bylo zatížení žalobkyně nákladovými úroky, tj. umělé zadlužení žalobkyně za účelem snížení daňových povinností.
22. Dle žalovaného je stěžejní skutečnost, že žalobkyně prostřednictvím emise dluhopisů nezískala žádné externí zdroje pro rozvoj podnikání, čímž byl popřen její smysl. Žalobkyně

ani neuvažovala o eventualitě umístění dluhopisů k veřejnému obchodování, aby jí externí investoři mohli půjčit potřebné finanční prostředky. K tomu nevedl ani žádný z kroků provedených během restrukturalizace. Naopak v důsledku emise a upsání dluhopisů jediným dvěma akcionářům žalobkyně vznikly žalobkyni nákladové úroky v řádech milionů Kč, o které si snížila základ daně. Žalobkyně má právo na zápočet, resp. využití cizího kapitálu. Nelze ale opomenout, že Ing. R. a Ing. V. *de facto* prodali dluhopisy sami sobě. Fakticky nebyl poskytnut žádný cizí kapitál. Spojenost osob sice není explicitně důvodem zneužití práva, avšak mezi nespřízněnými subjekty by takové transakce jako v nynější věci v rámci běžných ekonomických vztahů nemohly proběhnout. Nespřízněný vlastník dluhopisů by neměl co započíst oproti jejich kupní ceně a musel by za ně skutečně zaplatit.

23. Žalovaný dále shrnuje svou argumentaci týkající se žalobkyniných námitek, že pominul skutečnosti předcházející změně společníků KOMERČNÍHO CENTRA. Dodává, že ani v žalobě žalobkyně nevysvětlila, jak tyto skutečnosti souvisí s ekonomickou racionalitou následujících kroků. Žalovaný ani nepovažuje za důležité vést polemiku o tom, zda podíl ekonomického poradenství na tržbách žalobkyně ve výši 20 % je skutečně minimální. Již v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že tvrzení o podnikatelském záměru (rozšíření o poradenské služby, rozšíření portfolia nemovitostí atp.) jsou natolik obecná a hypotetická, že z nich nelze vypožorovat souvislost s emisí dluhopisů. Čtvrtletní splatnost dluhopisů stanovili sami jejich pozdější vlastníci. Je tedy nedůvodný argument neakceptování vlastníky budoucích dluhopisů. I přeměna KOMERČNÍHO CENTRA na komanditní společnost byla motivována neoprávněným snížením daně, neboť jinak by nebylo možné uznat náklady související s držbou podílu v dceřiné společnosti dle § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů. Ekonomický smysl transakcí nemohl spočívat ani v úhradě závazku z titulu koupě obchodního podílu na KOMERČNÍM CENTRU, neboť jedinými vlastníky všech podniků ve skupině zůstali Ing. R. a Ing. V. Argumentace tím, že přišli o osvobození od daně v případě prodeje nemovitostí, je ryzí spekulací.
24. Subjektivní i objektivní kritérium zneužití práva bylo dle žalovaného naplněno. Žalobkyně se pokusila ozřejmit smysl a účel upsání dluhopisů Ing. R. a Ing. V., ovšem její tvrzení jsou nepřesvědčivá. Žalovaný respektoval, že jej tíží důkazní břemeno, avšak má za to, že je unesl, neboť snesl dostatek skutečností prokazujících závěr, že emise korunových dluhopisů žalobkyní postrádala smysl. Celkové okolnosti vykazují neracionální až absurdní úmyslné jednání žalobkyně v rozporu se smyslem a účelem § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
25. Navržené výsledky žalovaný neprovedl, neboť neměly relevantní souvislost s předmětem řízení. Prokazování skutečnosti, že žalobkyně měla po umístění investice do KOMERČNÍHO CENTRA další investiční příležitosti, je pro posouzení ekonomické racionality této investice irelevantní, neboť předmětem doměrku jsou úroky z dluhopisů již umístěných do investice do KOMERČNÍHO CENTRA. Argumentace o případném zapojení stávajících dluhopisů do nové akvizice je účelová, neboť tyto dluhopisy již byly zapojeny do akvizice KOMERČNÍHO CENTRA (sama žalobkyně tvrdí, že hlavním motivem jejich emise byla tato akvizice). Rozsudek Krajského soudu v Brně je nepřiléhavý, neboť se týkal diametrálně odlišného skutkového stavu a nebylo prokázáno subjektivní kritérium zneužití práva.

Replika

26. Žalobkyně dodává, že nevznesla námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pouze upozornila na to, že některé námitky nebyly řádně vypořádány. Dále opakuje svou žalobní argumentaci.

Jednání

27. Během jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.
28. Žalobkyní navržený důkaz napadeným rozhodnutím a doručenkou soud neprováděl, neboť napadené rozhodnutí je součástí správního spisu, který obsahuje i vlastní doručenkou spolehlivě prokazující datum doručení žalobkyni. Seznámení se s obsahem správního spisu, z nějž soud při posouzení věci vycházel, nevyžaduje provádění dokazování.

Posouzení věci

29. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
30. Úrokový příjem z dluhopisů podléhá zvláštní sazbě daně z příjmů ve výši 15 % [§ 36 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů]. Podle § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2012, platilo, že „[z]ákladem daně pro zvláštní sazbu daně je pouze příjem, pokud v tomto zákoně není stanoveno jinak. Základ daně se stanoví **samostatně za jednotlivé cenné papíry**, a to i v případě držby cenných papírů stejného druhu od jednoho emitenta. **Základ daně se nesnižuje o nezdánitelnou část základu daně (§ 15) a zaokrouhluje se na celé koruny dolů, s výjimkou dividendového příjmu, u něhož se základ daně zaokrouhluje na celé haléře dolů. Pokud plynou v cizí měně úroky z vkladového účtu, běžného účtu, který není podle podmínek banky určen k podnikání, a z vkladního listu, stanoví se základ daně v cizí měně, a to bez zaokrouhlení. Daň z příjmů vybíraná zvláštní sazbou se zaokrouhluje na celé koruny dolů.**“ (zvýraznil soud).
31. Zákonem č. 192/2012 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2013 ke změně citovaného ustanovení, do nějž byla doplněna věta: „*U příjmů uvedených v odstavci 2 písm. a) nebo m) s výjimkou dividendového příjmu se základ daně a sražená daň nezaokrouhluje a celková částka daně sražená plátcem z jednotlivého druhu příjmu se zaokrouhluje na celé koruny dolů.*“ Podle přechodného ustanovení čl. IV bodu 2 tohoto zákona se nicméně pro úrokový příjem z dluhopisu emitovaného přede dnem nabytí účinnosti čl. III bodu 6 tohoto zákona se použije ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti čl. III bodu 6 tohoto zákona.
32. Jádrem projednávané věci je posouzení otázky, zda se žalobkyně dopustila zneužití práva tím, že ještě v závěru roku 2012 emitovala tzv. korunové dluhopisy (dluhopisy o jmenovité hodnotě 1 Kč), a posléze si ve zdaňovacích obdobích let 2013 a 2014 odečetla úrokové náklady od základu daně z příjmů právnických osob dle § 24 zákona o daních z příjmů.
33. Otázkou naplnění kritérií testu zneužití práva při emisi korunových dluhopisů se již mnohokrát zabývala judikatura. Toho si ostatně jsou účastníci dobře vědomi, neboť z ní bohatě citují. Soud proto na tomto místě jen stručně shrne nejpodstatnější obecné závěry relevantní pro posuzovanou věc.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

34. Dle ustálené judikatury (viz např. body 42 až 48 rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2025, č. j. 4 Afs 414/2023 – 65, které ji shrnují) platí, že ke zneužití práva dochází v případech, kdy přes formální splnění podmínek plynoucích z práva není naplněn účel právní úpravy (objektivní kritérium) a kdy hlavním účelem určitého jednání je získat daňové zvýhodnění, a vytvářejí se tak umělé podmínky k jeho dosažení (subjektivní kritérium). Z uvedeného vyplývá, že podmínky aplikace zneužití práva v oblasti daní spočívají v prokázání objektivního a subjektivního kritéria. Tato kritéria ve vztahu k případu úroků z úvěrových nástrojů (korunových dluhopisů) uplatněných daňovým subjektem jako daňově účinné náklady NSS blíže vymezil následovně.
35. Objektivní kritérium spočívá v tom, že daňová výhoda byla získána v rozporu s účelem právní úpravy. Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Účelem tohoto ustanovení je podpora podnikání a jeho rozvoje. Účelem uplatňování úroků z úvěrových nástrojů jako daňově účinných nákladů je pobídka k financování podnikání získáním finančních prostředků dluhem z cizích zdrojů. Vždy tím jsou míněny náklady vázající se k aktivitám sledujícím ekonomicky racionální účel, a nikoliv těm samoučelným.
36. Subjektivní kritérium tkví v tom, že převažujícím účelem posuzovaného jednání bylo získat neoprávněnou daňovou výhodu a jeho obsahem umělé vytváření podmínek vyžadovaných pro její přiznání. Je třeba dovodit, zda konkrétní jednání daňového subjektu mohlo mít jiné vysvětlení než snahu o neoprávněné získání daňové výhody a identifikovat umělou konstrukci sloužící k získání daňové výhody. Klíčem je zohlednit zapojení spojených osob, resp. členů jejich statutárních orgánů, do řetězce transakcí, respektive právní, hospodářské i personální vztahy mezi zainteresovanými subjekty i celkovou ekonomickou racionalitu transakcí, a určit skutečný obsah a význam předmětné emise dluhopisů a souvisejících operací.
37. Subjektivní a objektivní kritérium není třeba posuzovat striktně odděleně. Mimo jiné vzhledem ke specifikům oblasti přímých daní mohou být zjištěné skutečnosti plně zohledněny jak v rámci kritéria subjektivního, tak i objektivního; smysl celého § 24 zákona o daních z příjmů je do značné míry propojen právě s tím, že se jako daňově účinné uznávají jen reálné, nikoli uměle vytvořené náklady (tato „umělost“ jednání je jinak ale právě posuzována v rámci subjektivní podmínky).
38. Zákonodárcem zamýšleným účelem emise korunových dluhopisů bylo zajištění financování emitenta z cizích zdrojů, který následně mohl uplatnit úrokový náklad jako daňově účinný náklad a tím si snížit základ daně z příjmů. Na straně upisovatele pak úpis dluhopisů představoval daňovou optimalizaci v podobě absence daně z úrokového příjmu (při aplikaci § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a čl. IV bodu 2 přechodných ustanovení zákona č. 192/2012 Sb. bylo zdanění úrokového příjmu 15 % srážkovou daní rovno 0 Kč). Zneužití práva zpravidla nebude spočívat pouze v samotné emisi dluhopisů, ovšem emise může být součástí delšího řetězce kroků, které ve svém souhrnu mohou zneužití práva znamenat. Daňové subjekty mohou chtít využít toho, že se z příjmů z korunových dluhopisů neodváděla daň a tento nástroj zahrnout do složitějšího řetězce transakcí, který může vést k daňovému zvýhodnění bez toho, aby transakce měly ekonomický smysl. Typicky si daňový subjekt uměle zvýší náklady o úrok z dluhopisů. Je tedy nutné se zabývat tím, zda byla emise dluhopisů ekonomicky opodstatněná. Emise dluhopisů bude ekonomicky opodstatněná, pokud zajistí finanční prostředky z cizích zdrojů. Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

zdrojů. Pokud emise dluhopisů žádné dodatečné prostředky daňovému subjektu nepřinese a pouze mu zvýší náklady o úrok, bude se jednat o zneužití práva (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2023, č. j. 8 Afs 53/2022 – 56, bod 26).

39. Základní skutkové okolnosti projednávané věci jsou mezi účastníky nesporné (byť jim přisuzují odlišné důsledky) a mají i oporu ve správním spisu.
40. Společnost KOMERČNÍ CENTRUM, s.r.o., založili v roce 2005 Mgr. L. R. (syn Ing. V. R.) a Ing. L. M. (dcera Ing. J. V.). KOMERČNÍ CENTRUM si najímalo nemovitosti v Berouně ve vlastnictví Ing. R. a Ing. V., které dále podnájmalo. Dne 15. 11. 2012 vložili Ing. R. a Ing. V. a tyto nemovitosti do základního kapitálu KOMERČNÍHO CENTRA, čímž nabyli každý podíl ve výši 49,78 %. K 29. 11. 2012 pak měl každý z nich již 50% podíl na KOMERČNÍM CENTRU (viz též úplný výpis z obchodního rejstříku, který je založen ve správním spisu).
41. Žalobkyně vznikla v roce 2011 jako tzv. *ready-made* společnost (společnost založená za účelem prodeje). Dne 20. 11. 2012 nabyli Ing. R. a Ing. V. každý 50% podíl na žalobkyni (koupili její akcie). V listopadu 2012 se stali též jedinými členy představenstva žalobkyně (viz úplný výpis z obchodního rejstříku žalobkyně, který je součástí správního spisu). Dne 11. 12. 2012 se konala mimořádná valná hromada žalobkyně, na které Ing. R. a Ing. V. jako jediní akcionáři schválili sérii následujících kroků. V první řadě schválili dvě smlouvy o převodu téměř celých (u každého šlo o 22 500/45 200) svých podílů na KOMERČNÍM CENTRU na žalobkyni za cenu vždy 22 571 000 Kč. Dále rozhodli o vydání dluhopisů o jmenovité hodnotě 1 Kč v celkovém objemu 34 000 000 kusů s emisním kurzem 34 000 000 Kč. Dluhopisy byly dle emisních podmínek vydány jako hromadné listiny s pevnou úrokovou sazbou 12 % ročně, čtvrtletní splatností úroků a splatností dluhopisů do 11. 12. 2032 s tím, že nebudou nabízeny formou veřejné nabídky. Držiteli dluhopisů se na základě dvou smluv o upsání a splacení dluhopisů ze dne 11. 12. 2012 stali Ing. R. a Ing. V. (každý v počtu 17 000 000 kusů). Valná hromada následně schválila zvýšení základního kapitálu žalobkyně o 5 700 000 Kč a připustila upsání akcií předem určeným zájemcům Ing. R. a Ing. V. (každému za 2 850 000 Kč). Vše bylo završeno schválením dohod o započtení pohledávek ve výši 17 000 000 Kč a 2 850 000 Kč s Ing. R. a Ing. V. (s každým z nich).
42. Dne 22. 2. 2013 schválila valná hromada KOMERČNÍHO CENTRA, s.r.o., změnu právní formy na komanditní společnost KOMERČNÍ CENTRUM k.s. Rozdělení zisku bylo společenskou smlouvou stanoveno tak, že 99,9 % připadne komplementáři (žalobkyně) a zbytek komanditistům (Ing. R., Ing. V., Ing. M. a K. F.). Předmětem činnosti KOMERČNÍHO CENTRA k.s. byl (nadále) pronájem nemovitostí v Berouně nabytých dříve od Ing. R. a Ing. V.
43. V roce 2013 vykázala žalobkyně v účetnictví výnosy z dlouhodobého majetku (podíl v KOMERČNÍM CENTRU) ve výši 3 316 277,60 Kč, náklady na úroky z dluhopisů (vyplacené Ing. R. a Ing. V.) ve výši 4 080 000 Kč a další náklady ve výši 999 Kč (účetní služby, ostatní), tj. celkem ztrátu -764 721,40 Kč. V daňovém přiznání k dani z příjmu právnických osob vykázala výsledek hospodaření -764 721 Kč, neuznávané výdaje (náklady) ve výši 920 000 Kč (zvýšující položka), snižující položky ve výši 51 872 Kč (rozdíl mezi hospodářským výsledkem a základem daně připadajícím na žalobkyni jako na komplementáře KOMERČNÍHO CENTRA, o který žalobkyně snížila vykázaný

hospodářský výsledek) a daňovou ztrátu 103 407 Kč. Základ daně tak činil 0 Kč a celková daň 0 Kč.

44. V roce 2014 vykázala žalobkyně v účetnictví výnosy ze stejného dlouhodobého majetku ve výši 3 375 766,20 Kč, výnosy z tržeb z prodeje služeb ve výši 672 000 Kč, náklady na úroky z dluhopisů (vyplacené Ing. R. a Ing. V.) ve výši 4 080 000 Kč a další náklady ve výši 3 824 Kč (účetní služby, daně a poplatky, ostatní), tj. celkem ztrátu -36 057,80 Kč. V daňovém přiznání k dani z příjmu právnických osob vykázala výsledek hospodaření -36 058 Kč, neuznávané výdaje (náklady) ve výši 0 Kč (zvýšující položka), částku, o kterou se dle 23 odst. 3 písm. b) bodu 1 zákona o daních z příjmů snižuje výsledek hospodaření ve výši 920 000 Kč (uhrazené úroky z dluhopisů, o které byl v předchozím zdaňovacím období zvýšen výsledek hospodaření), a zvýšující položky ve výši 204 499 Kč (rozdíl mezi hospodářským výsledkem a základem daně připadajícím na žalobkyni jako na komplementáře KOMERČNÍHO CENTRA, o který žalobkyně zvýšila vykázaný hospodářský výsledek). Základ daně tak činil -751 559 Kč a celková daň 0 Kč.
45. Ze shora uvedeného mj. plyne, že žalobkyně do základu daně zahrнула i úroky z korunových dluhopisů ve výši 3 160 000 Kč ve zdaňovacím období roku 2013; a ve výši 5 000 000 Kč (4 080 000 Kč + 920 000 Kč, tj. zbývající úroky za rok 2013 uhrazené až v roce 2014) ve zdaňovacím období roku 2014.
46. Před vlastním vypořádáním žalobních bodů soud předesílá, že napadené rozhodnutí je velmi podrobně odůvodněno. Žalobkyně na ně v žalobě takřka vůbec relevantně nereaguje a víceméně jen opakuje argumentaci, kterou již žalovaný přesvědčivě vyvrátil. Soud přitom v zásadě nemá úvahám žalovaného co vytknout – nezbyvá mu tedy, než jen do značné míry zopakovat a doplnit to, co již uvedl žalovaný. Soud též připomíná, že jeho povinností není odpovědět na každý jednotlivý argument žalobkyně. Postačí, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (čímž implicitně vypořádá námitky žalobkyně, viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2025, č. j. 5 As 26/2025 – 37, bod 28).
47. Žalovaný především přílehavě popsal, jaký dopad na daňové povinnosti žalobkyně, jejích akcionářů (Ing. R. a Ing. V.) a KOMERČNÍHO CENTRA měl shora shrnutý řetězec transakcí. Převodem svých podílů na KOMERČNÍM CENTRU, s.r.o., do vlastnictví žalobkyně se nic nezměnilo na tom, že Ing. R. a Ing. V. KOMERČNÍ CENTRUM nadále ovládali – pouze tak činili nepřímým prostřednictvím žalobkyně, která se stala majoritním (99,56 %) společníkem KOMERČNÍHO CENTRA, s.r.o., resp. posléze komplementářem KOMERČNÍHO CENTRA k.s. Přeměna této společnosti na komanditní v kombinaci s rozdělením zisku tak, že téměř veškerý (99,9 %) připadl žalobkyni, vedly k tomu, že skoro všechny příjmy ekonomicky aktivního KOMERČNÍHO CENTRA byly zdaňovány na úrovni komplementáře, tj. žalobkyně [viz § 23 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů]. Žalobkyně nicméně současně emitovala korunové dluhopisy, které upsala svým akcionářům, a úroky z nich posléze uplatňovala jako náklady dle § 24 zákona o daních z příjmů ve výši vyšší, než jaké byly její příjmy ze zisku KOMERČNÍHO CENTRA, takže z nich ve výsledku neodváděla žádnou daň. Tu *de facto* neodvádělo ani KOMERČNÍ CENTRUM (viz výše, odvádělo nepatrnou daň ve výši 570 Kč ročně odpovídající zisku komanditistů v poměru 0,1 %) a ani držitelé dluhopisů (akcionáři žalobkyně Ing. R. a Ing. V.), neboť daň z úrokových příjmů z korunových dluhopisů vydaných ještě v roce 2012 (resp. již její základ) byla v haléřových částkách, které se zaokrouhlovaly na nulu (§ 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2012, ve spojení s čl. IV bodem 2 Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

zákona č. 192/2012 Sb.). Ve výsledku tak bylo eliminováno jakékoliv zdanění příjmů z pronájmu nemovitostí ve vlastnictví KOMERČNÍHO CENTRA.

48. Přeměna na komanditní společnost dále znamenala, že na žalobkyni nebylo možné aplikovat výjimku podle § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů, dle které nelze výdaje (náklady) mateřské společnosti související s držbou podílu v dceřiné společnosti uznat jako výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely (viz též podobně bod 26 rozsudku NSS ze dne 22. 8. 2024, č. j. 4 Afs 412/2023 – 47). Komanditní společnost se totiž nepovažovala za dceřinou společnost dle § 19 odst. 3 písm. c) zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (tj. i v době přeměny KOMERČNÍHO CENTRA na začátku roku 2013). Navýšení základního kapitálu žalobkyně o 5 700 000 Kč, tj. na celkových 8 670 600 Kč (viz úplný výpis z obchodního rejstříku žalobkyně) pak mělo zase za následek, že žalobkyně „prošla“ i tzv. testem nízké kapitalizace dle § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů, neboť úhrn úvěrových finančních nástrojů od spojených osob (tj. od jejích akcionářů) ve výši 34 000 000 Kč nepřesahoval čtyřnásobek vlastního kapitálu (34 682 400 Kč).
49. Soud se ztotožňuje i se závěrem žalovaného, že výše popsané kroky žalobkyně a dalších s ní spojených osob spolu s dalšími zjištěnými okolnostmi ve svém souhrnu naplnily objektivní i subjektivní kritérium zneužití práva.
50. Žalovaný v první řadě správně zohlednil skutečnost, že veškeré relevantní transakce proběhly mezi spojenými osobami (viz výše bod 36), neboť za nimi vždy stáli (resp. o nich rozhodovali) Ing. R. a Ing. V. – ať už v pozici majoritních společníků KOMERČNÍHO CENTRA, jediných akcionářů a členů představenstva žalobkyně či držitelů dluhopisů. Oba dva *de facto* sami sobě (jako akcionářům ovládajícím žalobkyni) prodali vlastní obchodní podíly v KOMERČNÍM CENTRU; jménem žalobkyně emitovali korunové dluhopisy; upsali tyto dluhopisy sami sobě; rozhodli o zvýšení základního kapitálu žalobkyně; schválili započtení pohledávek žalobkyně (na splacení emisního kurzu akcií a dluhopisů) proti vlastním pohledávkám (z převodu podílu); schválili přeměnu KOMERČNÍHO CENTRA na komanditní společnost; a schválili rozdělení zisku tak, že 99,9 % připadlo na žalobkyni (komplementáře).
51. V této souvislosti pak žalovaný správně kladl důraz na skutečnost, že emise dluhopisů nepřinesla žalobkyni žádné finanční prostředky z cizích zdrojů a pouze jí zvýšila náklady o úroky (uměle ji zadlužila, srov. cit. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 53/2022 – 56). Žalobkyně dluhopisy upsala *svým vlastním akcionářům* Ing. R. a Ing. V., kteří jí za ně neposkytli žádné finanční prostředky, ale toliko na ni převedli podíly na KOMERČNÍM CENTRU a vzájemné pohledávky z obou transakcí započtli. Ing. R. a Ing. V. tedy jen formálně změnili strukturu podnikání, neboť KOMERČNÍ CENTRUM již neovládali přímo jako společníci, ale nepřímo prostřednictvím žalobkyně. Pokud ale chtěli dosáhnout tohoto cíle, nemuseli žádné dluhopisy emitovat a žalobkyni zadlužovat dvanáctiprocentním ročním úrokem. Postačilo by vložit obchodní podíly do žalobkyně jako nepeněžitě vklady či (poněkud složitěji) je na ni převést a vzniklou pohledávku započíst oproti odpovídajícímu zvýšení základního kapitálu (tak jak ostatně zčásti učinili).
52. Provedené transakce (emise dluhopisů, upsání vlastním akcionářům a nabytí podílů od stejných osob zápočtem) tak nedávají žádný ekonomický smysl. Žalobkyně od upisovatelů dluhopisů nezískala žádné externí finanční prostředky, přesto jí vznikla povinnost hradit úrok 12 % ročně po dobu 20 let (viz podobně bod 49 rozsudku NSS č. j. 4 Afs 414/2023 –

65). Žalobkyně sice získala podíly na KOMERČNÍM CENTRU, což ovšem představovalo jen formální změnu struktury, neboť je nabývala od vlastních akcionářů. Fakticky nešlo o nově nabytý majetek, jehož financování by bylo možné racionálně odůvodnit vzniklými náklady na úroky z dluhopisů. Nebyl tedy naplněn účel emise dluhopisů (získání externích finančních prostředků) a ani související účel § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů – podpora podnikání a jeho rozvoje skrze možnost uplatnit příslušné náklady jako daňově účinné. Využití dluhopisového financování nemělo na podnikatelské aktivity společností Ing. R. a Ing. V. prakticky žádný vliv a reálně došlo pouze k přeskupení jejich majetku. Ekonomicky racionální by naopak bylo použít přijaté finanční prostředky na nákup jiných aktiv než těch, které již oba vlastnili. Podíl na zisku z KOMERČNÍHO CENTRA by byl faktickým příjmem Ing. R. a Ing. V. i bez žalobkyně jako mezičlátku, jímž pouze „protékal“ zisk (viz podobně rozsudek NSS č. j. 4 Afs 412/2023 – 47, bod 25).

53. Argumentuje-li tedy žalobkyně tím, že hlavním motivem emise dluhopisů bylo získání finančních prostředků potřebných k akvizici podílů na KOMERČNÍM CENTRU (což je v podstatě jediné vysvětlení, které pro samotnou emisi dluhopisů nabízí v celé rozsáhlé žalobě), zcela přehlíží skutečnost, že podíly nabyla od vlastních akcionářů a k žádnému získání cizího kapitálu (externích prostředků) nedošlo. Ing. R. a Ing. V. fakticky sami sobě prodali podíly v KOMERČNÍM CENTRU a sami si tuto transakci uměle „financovali“ (emitovali a upsali si dluhopisy). K žádné nové akvizici, jak žalobkyně tvrdí, tedy nedošlo. Údajná restrukturalizace byla jen formálním přeskupením majetku a tvrzení o „*sjednocení managementu*“ je až absurdní, neboť před i po nabytí podílů v KOMERČNÍM CENTRU řídily celou podnikatelskou strukturu stále dvě (stejně) fyzické osoby (pouze do ní byl uměle vložen další článek v podobě žalobkyně). Nelze souhlasit ani s tím, že by si žalovaný v napadeném rozhodnutí (patrně v bodě 85) odporoval. V kontextu celého rozhodnutí je jasné, že žalovaný nerozporoval formální splnění podmínek podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů (viz např. body 84 či 156). V bodě 85 napadeného rozhodnutí toliko hodnotil objektivní kritérium zneužití práva. V rámci toho dovodil, že úrokové náklady plynoucí z korunových dluhopisů fakticky nebyly vynaloženy k rozvoji podnikání žalobkyně, a proto nebyl naplněn účel § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, byť formálně žalobkyně podmínky tohoto ustanovení splnila. Žádný vnitřní rozpor v úvahách žalovaného zde soud nespaturuje. Žalovaný tedy správně dovodil, že objektivní kritérium bylo splněno.
54. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný správně dovodil splnění objektivního kritéria zneužití práva. Žalovaný pak i detailně popsal veškeré související okolnosti, které ve svém souhrnu svědčí o tom, že převažujícím cílem celého komplexu transakcí bylo získání daňového zvýhodnění (subjektivní kritérium).
55. Kromě výše uvedeného (propojenost osob, chybějící účel emise dluhopisů v podobě získání cizího kapitálu, resp. absentující ekonomicky racionální důvod k zadlužení žalobkyně) lze předně poukázat na to, že již emisní podmínky nasvědčovaly tomu, že dluhopisy nebyly určeny k externímu financování. Nemohly totiž být veřejně nabízeny a mohly být dlužníkem (žalobkyní) kdykoliv předčasně splaceny, což by bylo pro externí investory nevýhodné. To ovšem neplatilo pro Ing. R. a Ing. V., kteří dlužníka (žalobkyni) ovládali, a o případném předčasném splacení by tak museli rozhodnout právě oni. Polemika žalobkyně ohledně toho, zda emise dluhopisů nabízená veřejnosti představuje *rychlé a snadné* získání externích prostředků, je zcela irelevantní. Žalovaný sice oba tyto parametry (rychlost a snadnost) nepřesně zmínil, ve skutečnosti však o ně vůbec nejde. Z hlediska nenaplnění účelu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

dluhopisů je totiž pouze podstatné, že jimi nebyly získány žádné *externí* prostředky (*cizí kapitál*). Neveřejná emise v této souvislosti nasvědčuje tomu, že to žalobkyně (resp. její akcionáři) ani neměla v plánu, a její skutečný cíl tak byl odlišný (umělé zadlužení za účelem získání daňové výhody).

56. Subjektivní kritérium naplňují i další související kroky, jimiž žalobkyně „proklíčovala“ všemi úskalími zákona o daních z příjmů, které by mohly zamezit tomu, aby z formálního hlediska splnila veškeré podmínky k uplatnění uhrazených úroků z korunových dluhopisů jako nákladů dle § 24 zákona o daních z příjmů, a ve výsledku téměř eliminovala daňovou povinnost u příjmů z podnikání KOMERČNÍHO CENTRA (viz též výše body 47 a 48). Navýšení základního kapitálu o 5 700 000 Kč na celkových 8 670 600 Kč vedlo k tomu, že čtyřnásobek žalobkynina vlastního kapitálu (34 682 400 Kč; v roce 2012, tj. v době této transakce byl tvořen jen základním kapitálem, viz rozvaha, jež je součástí správního spisu) těsně překonal úvěr z dluhopisů (34 000 000 Kč), díky čemuž splnila podmínky dle § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů. Přeměna právní formy KOMERČNÍHO CENTRA na komanditní společnost ve spojení s rozdělením téměř celého (99,9 %) zisku ve prospěch žalobkyně zase zajistila, že příjmy z podnikání ekonomicky aktivního KOMERČNÍHO CENTRA danila žalobkyně (a nikoliv přímo KOMERČNÍ CENTRUM), a mohla tak od nich odečíst uměle vytvořené úrokové náklady. Současně umožnila, aby KOMERČNÍ CENTRUM nebylo považováno za dceřinou společnost a uplatnění nákladů na úroky žalobkyni nebylo vyloučeno dle § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů. Stanovení jmenovité hodnoty dluhopisů na jednu korunu zase vyloučilo daňovou povinnost na straně faktických konečných příjemců zisku KOMERČNÍHO CENTRA Ing. R. a Ing. V., neboť jim byl vyplácen ve formě úroků z jednotlivých dluhopisů, u nichž se základ daně (i daň samotná) zaokrouhlovala na koruny dolů, tedy byla nulová (§ 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2012, ve spojení s čl. IV bodem 2 zákona č. 192/2012 Sb.). Soud připomíná, že i za všemi těmito kroky stáli Ing. R. a Ing. V. jako osoby ovládající žalobkyni i KOMERČNÍ CENTRUM.
57. Účelovost kroků dokresluje načasování emise dluhopisů na den 11. 12. 2012. V této době již bylo zřejmé, že od 1. 1. 2013 bude platit přísnější úprava zaokrouhlování úrokových příjmů, které však dluhopisy emitované ještě před tímto datem nebudou podléhat. Zákon č. 192/2012 Sb. byl totiž publikován dne 12. 6. 2012 a dle jeho čl. VII nabývala změna pravidel zaokrouhlování obsažená v § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů účinnosti od 1. 1. 2013. Podle této úpravy se základ daně ani daň samotná již nezaokrouhlovala (zaokrouhlovala se toliko celková daň sražená plátcem z jednotlivého druhu příjmu), což znamenalo, že emise korunových dluhopisů již nebyla daňově výhodnější než emise dluhopisů o vyšší jmenovité hodnotě. Přejícné ustanovení čl. IV bodu 2 zákona č. 192/2012 Sb. nicméně zajišťovalo, že úrokové příjmy z dluhopisů emitovaných před 1. 1. 2013 ještě nebudou novým pravidlům podléhat. Pokud tedy žalobkyně těsně před koncem roku 2012 emitovala korunové dluhopisy, jejichž splacením došlo toliko k formálnímu přeskupení majetku Ing. R. a Ing. V. (tedy aniž by byly získány externí prostředky pro skutečně nové akvizice), nasvědčuje to závěru, že emise byla provedena uměle – toliko za účelem využití tohoto daňového zvýhodnění.
58. Rovněž skutečnost, že k úhradě emisního kurzu dluhopisů došlo zápočtem, svědčí o tom, že skutečným cílem emise nebylo získání externích finančních prostředků k dalšímu rozvoji podnikání žalobkyně, ale daňové výhody. Jak správně upozornil žalovaný, k žádnému reálnému toku peněz totiž nedošlo, neboť vše (splacení emisního kurzu dluhopisů, převod

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

podílů na KOMERČNÍM CENTRU na žalobkyni a zvýšení základního kapitálu žalobkyně) se odehrálo jen účetně.

59. Žalovaný tedy dostatečně zdůvodnil a prokázal, že smyslem celého řetězce transakcí bylo vyvedení příjmů KOMERČNÍHO CENTRA (zejména z dlouhodobých pronájmů nemovitostí, které byly dříve ve vlastnictví Ing. R. a Ing. V.) do základu daně žalobkyně za současného snížení tohoto základu o uměle vytvořené náklady na úroky z korunových dluhopisů, jejichž prostřednictvím byly tyto příjmy dále vypláceny konečným příjemcům Ing. R. a Ing. V., aniž by podléhaly srážkové dani. Tedy že jejich hlavním cílem bylo zbavení se daňové povinnosti z těchto příjmů (subjektivní kritérium) v rozporu se smyslem a účelem § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů (objektivní kritérium).
60. Žalobní argumentací se žalobkyně pokouší více či méně obecným, a často i spekulativním způsobem jednotlivé shora uvedené transakce a okolnosti *izolovaně* vysvětlit. Jak ovšem správně opakovaně zdůraznil žalovaný, je třeba je hodnotit *komplexně* (ve svém souhrnu). Teprve dohromady totiž naplňují objektivní a subjektivní kritérium. Jinak řečeno – řadu z žalobkyniných kroků lze jistě samostatně racionálně odůvodnit. Celý komplex operací byl však natolik sofistikovaný a specifický, že se jen stěží obhájí jakýmkoliv jiným racionálním vysvětlením, než že směřoval k získání daňové výhody v rozporu s účelem zákona – a žalobkyně ani žádné takové racionální vysvětlení nenabízí. Především pak v celé své rozsáhlé argumentaci nezdůvodňuje, proč bylo racionální emitovat korunové dluhopisy a žalobkyni zadlužovat (vyjma výše vyvráceného tvrzení, že sloužily k „*nové akvizici*“).
61. Lze tak samozřejmě přisvědčit žalobkyniným obecným tvrzením, že:
- zánik závazku započtením je postaven naroveň zaplacení a *sám o sobě* nepředstavuje zneužití práva;
 - volba právní formy komanditní společnosti *sama o sobě* není zneužitím práva, představuje změnu právních i ekonomických poměrů společníků a může být důvěryhodnější v tržním prostředí (protože neomezeně ručí za dluhy společnosti);
 - evropská společnost může být důvěryhodnějším subjektem v očích zahraničních partnerů a její akvizice (či převod podílů na jiných společnostech na ni) tak *sama o sobě* nezakládá zneužití práva;
 - vydání korunových dluhopisů *samo o sobě* nepředstavuje zneužití práva a šlo o daňovou výhodu, kterou mohl využít každý;
 - některé další parametry emise také nejsou zcela nestandardní (neveřejnost, výše úroků, splatnost úroků) a načasování emise na konec roku 2012 *samo o sobě* není zneužitím práva;
 - skutečnost, že emitenty a vlastníky dluhopisů jsou spojené osoby, *sama o sobě* nepředstavuje zneužití práva.

Nic z toho ovšem nevysvětluje, proč veškeré relevantní transakce proběhly tak, jak proběhly za daných specifických okolností, a zejména proč bylo ekonomicky racionální zadlužovat žalobkyni emisí korunových dluhopisů za účelem koupě podílů ve vlastnictví samotných akcionářů žalobkyně výše popsaným způsobem.

62. K jednotlivým žalobním bodům lze dále uvést následující.

63. Žalobkyně popisované transakce, které žalovaný údajně opomněl, nemají z hlediska zneužití práva žádnou relevanci, jak správně dovodil žalovaný. Jakým způsobem a proč se Ing. R. a Ing. V. stali společníky KOMERČNÍHO CENTRA je nepodstatné. Veškeré relevantní kroky, tj. ty které naplnily objektivní a subjektivní kritérium, se odehrály až poté, co již společníky byli. Pokud z nějakých důvodů oba dva (údajně) museli převzít podnikání KOMERČNÍHO CENTRA od předešlých společníků (soud odhlíží od skutečnosti, že se jednalo o blízké rodinné příslušníky – syna a dceru, tedy taktéž o spojené osoby, kteří navíc jménem KOMERČNÍHO CENTRA toliko podnájmali nemovitosti pronajaté od Ing. R. a Ing. V., z čehož lze usuzovat, že oba dva i dříve fakticky celé podnikání ovládali jako vlastníci nemovitostí), je tento krok zcela nezávislý na tom, co se dělo posléze. Jinými slovy, pokud museli předchozí společníci přestat podnikat, Ing. R. a Ing. V. mohli ustát u toho, že od nich převzali KOMERČNÍ CENTRUM. Žalobkyněna tvrzení o tom, že Mgr. R. ani Ing. M. z těch či oněch důvodů nemohli dále podnikat, tudíž nijak racionálně nezduvodňují žádný z následujících kroků. Zejména nezduvodňují, proč bylo zapotřebí, aby se vytvořila struktura nepřímého řízení KOMERČNÍHO CENTRA prostřednictvím žalobkyně za současného umělého zadlužení žalobkyně korunovými dluhopisy ve prospěch akcionářů žalobkyně.
64. Pokud snad žalobkyně naznačuje, že žádný z dalších kroků by se nemohl odehrát, pokud by předchozí společníci KOMERČNÍHO CENTRA na valné hromadě neschválili vklad nemovitostí od Ing. R. a Ing. V., je to naprosto absurdní argumentace – podobně jako by tvrdila, že by zneužití práva nebylo možné, pokud by nikdo nezaložil žalobkyni či pokud by její předchozí vlastníci nesouhlasili s prodejem akcií Ing. R. a Ing. V. (a to soud opět pomíjí, že i předchozí společníci byly osoby blízké ve vztahu k Ing. R. a Ing. V.). Skutečnosti předcházející převzetí KOMERČNÍHO CENTRA Ing. R. a Ing. V. včetně tohoto převzetí sice samozřejmě byly podmínkou k tomu, aby oba mohli následně provést transakce naplňující zneužití práva; tyto transakce ale v žádném případě nebyly jejich nutným důsledkem. To již bylo nezávislé rozhodnutí Ing. R. a Ing. V. a jimi ovládaných subjektů.
65. Tvrdí-li žalobkyně v návaznosti na to, že se Ing. R. a Ing. V. rozhodli rozšířit podnikání o poskytování poradenských služeb v ekonomické oblasti a zvětšit portfolio vlastněných nemovitostí, a za tím účelem činili další kroky (koupili žalobkyni, změnili právní formu KOMERČNÍHO CENTRA atp.), jsou to okolnosti, které ve skutečnosti nijak nesouvisí se samotným převzetím KOMERČNÍHO CENTRA ani s tvrzenými důvody převzetí. Jinak řečeno, převzetí KOMERČNÍHO CENTRA nebylo podmíněno současným rozšířením podnikání o poradenské služby či nákupy dalších nemovitostí a ani to takto žalobkyně netvrdí (ostatně k žádným nákupům nikdy nedošlo a ani ekonomické služby nebyly v roce 2013 poskytovány). Ani z tohoto pohledu proto převzetí nemůže odůvodňovat pozdější kroky zakládající zneužití práva. Nadto ani samotná tvrzení žalobkyně o dalších plánovaných podnikatelských záměrech neposkytují ekonomicky racionální opodstatnění pro tyto kroky (viz dále).
66. Žalobkyně obhájuje převod podílů na KOMERČNÍM CENTRU na sebe tím, že Ing. R. a Ing. V. chtěli zvětšit portfolio vlastněných nemovitostí. Právní forma evropské společnosti je dle žalobkyně důvěryhodnější a srozumitelnější pro evropské subjekty a vytvořená struktura umožňuje větší flexibilitu (neboť nemovitosti mohlo koupit KOMERČNÍ CENTRUM i žalobkyně). Pomine-li soud, že jde o zcela obecné tvrzení (hypoteticky platné pro jakoukoliv evropskou společnost a jakoukoliv strukturu sestávající z mateřské a dceřiné společnosti), které je spekulativní (žádné další nemovitosti žalobkyně nikdy nenabyla až do

roku 2023, jak sama tvrdí), mohlo by maximálně vysvětlit samotný převod podílů – nikoliv už ale emisi korunových dluhopisů a jejich upsání Ing. R. a Ing. V. (či další související kroky naplňující zneužití práva). Jak bylo výše uvedeno, tohoto stavu mohli Ing. R. a Ing. V. docílit, aniž by museli žalobkyni zadlužit vzhledem k tomu, že podíly převáděli sami z vlastní společnosti (viz výše bod 51). Korunové dluhopisy emitované v roce 2012 ani nebyly určeny (a žalobkyně to ani netvrdí) k financování akvizice nějaké další nemovitosti, ale dle samotné žalobkyně toliko k nabytí podílů na KOMERČNÍM CENTRU.

67. Žalovaný tedy správně dovodil, že z žalobkyniných tvrzení nelze vypožorovat žádnou souvislost s emisí korunových dluhopisů, a proto pro nadbytečnost ani neprováděl navržené svědecké výslechy. I kdyby se totiž prokázalo, že žalobkyně vedla nějaká obchodní jednání o nákupu dalších nemovitostí, nemohlo by to nic změnit na závěru, že to neopodstatňuje emisi korunových dluhopisů (zadlužení žalobkyně). Neprovedení důkazu z důvodu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení byl důkaz navržen, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, je přípustný a judikaturou aprobovaný postup (viz např. bod 30 rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 6 Afs 117/2014 – 49). Žalobkyni citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně je nepřiléhavý, neboť se týkal zcela odlišných skutkových okolností (krajský soud dokonce ani neposuzoval zneužití práva v kontextu emise korunových dluhopisů). (Ne)realizace (údajných) podnikatelských plánů žalobkyně v projednávané věci neměla vůbec žádnou souvislost s emisí korunových dluhopisů, neboť k jejich financování nebyly určeny. Žalovaný navíc na rozdíl od citovaného rozsudku dostatečně zdůvodnil a prokázal, že žalobkyně naplnila subjektivní i objektivní kritérium zneužití práva.
68. Žalobkyně rovněž poukazuje na to, že Ing. R. a Ing. V. chtěli rozšířit podnikání o poskytování poradenských služeb, které později netvořily jen „*minimální*“ část tržeb. Tato argumentace ale trpí stejným deficitem. Nijak totiž nevysvětluje, proč žalobkyně emitovala korunové dluhopisy, resp. došlo k celému komplexu transakcí zakládajícímu zneužití práva. Z žalobkyniných tvrzení nevyplývá žádná souvislost mezi emisí dluhopisů a poskytováním poradenských služeb – ty mohla poskytovat dokonce, i kdyby vůbec nenabyla podíly v KOMERČNÍM CENTRU. Proto ani nemá smysl se zabývat tím, jaký podíl na příjmech žalobkyně poradenské služby měly. Skutečnost, že žalobkyně měla i jiné příjmy než ze zisku KOMERČNÍHO CENTRA, není z hlediska zneužití práva podstatná, byť by nebyly minimální. Ani žalovaný s ní v bodě 71 napadeného rozhodnutí nespojoval žádnou relevanci (v tom smyslu, že by z ní dovozoval naplnění objektivního nebo subjektivního kritéria zneužití práva).
69. Žalobkyně se dále pokouší vysvětlit důvody pro přeměnu KOMERČNÍHO CENTRA na komanditní společnost. Soud ale znova opakuje, že nestačí izolovaně vysvětlit jednotlivé kroky, nýbrž účel celého komplexu provedených transakcí a především emise korunových dluhopisů. I kdyby tedy žalobkyně předložila ekonomicky racionální důvody pro tuto přeměnu, nestačí to, neboť musí současně vysvětlit, proč došlo i ke všem ostatním souvisejícím krokům – především proč bylo ekonomicky opodstatněné zadlužit žalobkyni emisí korunových dluhopisů.
70. Uváděné důvody jsou navíc opět zčásti jen spekulativní, neboť neomezeným ručením společníků (a z toho plynoucí větší důvěryhodností pro věřitele) by bylo možné argumentovat u každé komanditní společnosti. Žalobkyně současně nevysvětluje, proč to bylo potřebné právě pro její podnikání, které nadále spočívalo jen v pronájmu nemovitostí (alespoň žalobkyně nic netvrdí o tom, že by KOMERČNÍ CENTRUM rozšířilo své aktivity, a poradenské služby poskytovala ona sama). Nehledě na to, že věřitelé by dosáhli Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

maximálně na majetek žalobkyně (komplementáře), ale již ne na majetek Ing. R. či Ing. V., kteří byli nadále „chráněni“ žalobkyní jako evropskou společností, za jejíž dluhy neručili. V tom se tedy situace nijak nezměnila oproti tomu, kdy KOMERČNÍ CENTRUM bylo společností s ručením omezeným (i tehdy se věřitelé mohli uspokojit jen z jejího majetku, ale nikoliv již z majetku Ing. R. či Ing. V.). Žalobkyně přitom netvrdí nic o tom, že by sama disponovala nějakým významnějším majetkem (a dle rozvahy v roce 2013, kdy došlo k přeměně, ani nedisponovala, neboť byl takřka celá tvořen, podíly na KOMERČNÍM CENTRU, pohledávkami za Ing. R. a Ing. V. a podílem na zisku KOMERČNÍHO CENTRA). Tvrzení o větší důvěryhodnosti komanditní společnosti je tedy skutečně jen spekulativní a ryze teoretické.

71. Žalobkyně též tvrdí, že forma komanditní společnosti byla potřebná, aby bylo možné žalobkyni průběžně vyplácet zisk tak, aby mohla čtvrtletně splácet úroky. Jak ovšem přílehavě poznamenal žalovaný, byli pro právě příjemci těchto úroků (držitelé dluhopisů Ing. R. a Ing. V.), kdo z pozice akcionářů žalobkyně rozhodli o emisních podmínkách včetně čtvrtletní splatnosti. Argumentace žalobkyně, že roční výplata úroků je nestandardní a vlastníci by ji neakceptovali, tuto skutečnost zcela ignoruje (tedy přehlíží, že emitenti a vlastníci byly *de facto* totožné osoby). Pokud snad Ing. R. a Ing. V. měli zájem na průběžném vyplácení zisku, stačilo přeměnit KOMERČNÍ CENTRUM na komanditní společnost – ale nemuseli kvůli tomu převádět podíly na něm na žalobkyni a už vůbec ji zadlužovat emisí korunových dluhopisů. Tvrzení o tom, že čtvrtletní splatnost zajišťovala prodejnost dluhopisů, je pak zcela hypotetické – žalobkyně netvrdí a nikdy ani netvrdila, že by vlastníci dluhopisů měli reálný zájem je prodat. Skutečnosti, že emise dluhopisů nebyla určena veřejnosti, a že dluhopisy mohl emitent předčasně splatit (což pro případné investory není atraktivní), spíše nasvědčují opaku. V každém případě ale žalobkyně v první řadě ani racionálně nezdůvodnila, proč je vůbec emitovala a zadlužila se. Otázka prodejnosti je podružná.
72. Žalovanému sice obecně nepřísluší hodnotit efektivitu podnikatelských rozhodnutí, je ale jeho povinností posoudit ekonomickou opodstatněnost (smysl) transakcí tak, aby mohl vyhodnotit naplnění objektivního a subjektivního kritéria zneužití práva. To vyplývá z výše citované judikatury (viz body 35 až 38) a již podrobně žalobkyni vysvětlil žalovaný v bodě 152 napadeného rozhodnutí.
73. Rozsáhlou polemiku žalobkyně o tom, zda skutečně získala daňové zvýhodnění, neboť údajně přišla o možnost osvobození od daně při případném prodeji nemovitostí, je třeba odmítnout jako ryze spekulativní. Žalobkyně, resp. KOMERČNÍ CENTRUM nemovitosti nikdy neprodalo a žalobkyně ani netvrdí (a netvrdila), že by o tom dříve Ing. R. a Ing. V. (kterým mělo tvrzené osvobození patrně svědčit) uvažovali. Stejně spekulativní je argumentace, že žalobkyně musela mít plán, jak dluhopisy splatí, a že by se tak mohlo stát z (částečného) prodeje nemovitostí. Žalobkyně opět ignoruje fakt, že emitent dluhopisů (žalobkyně) a jejich držitelé jsou *de facto* stejné osoby (Ing. R. a Ing. V.), a že celá transakce („splacení“ emisního kurzu dluhopisů započtením na pohledávku z převodu podílů) proběhla jen „na papíře“, aniž by byly zaplacený jakékoliv finanční prostředky. Za těchto okolností ke skutečnému splacení dluhopisů (ve smyslu, že žalobkyně bude muset Ing. R. a Ing. V. zaplatit nějaké peníze, které by musela získat např. prodejem nemovitostí) nemusí vůbec dojít a může se snadno odehrát podobně (jen v účetní rovině) – např. započtením na uměle vytvořený závazek z převodu obchodních podílů zpět na Ing. R. a Ing. V.

74. O údajnou možnost osvobození od daně navíc Ing. R. a Ing. V. přišli již tím, že nemovitosti vložili do KOMERČNÍHO CENTRA, s.r.o., jak ostatně sama žalobkyně tvrdí v bodě 99 žaloby [má-li tedy na mysli osvobození od daně z příjmů fyzických osob dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů; sama totiž blíže neosvětluje, o jaké konkrétní skutečnosti se údajné osvobození mělo opírat]. S transakcemi, které posléze založily zneužití práva (směřovaly k získání daňové výhody), přitom tato předchozí transakce neměla nic společného (viz též výše body 63 a 64).
75. Žalovaný kromě toho správně poukázal na to, že žalobkyně počítá hodnotu daňového zvýhodnění zavádějícím způsobem, neboť bere v potaz skutečnosti, které nastaly až v roce 2019 (publikace zákona č. 364/2019 Sb., který nová pravidla zaokrouhlování vztáhl i na úrokové příjmy z dluhopisů emitovaných před rokem 2013, viz čl. IV bod 4). Správně je ale zapotřebí vycházet ze skutečností, které tu byly v době, kdy se žalobkyně a s ní propojené osoby zneužívajícího jednání dopustily, tj. na přelomu let 2012 a 2013. Při zohlednění zvýhodnění na srážkové dani i za roky 2020 až 2032 by celková částka zvýhodnění činila 27,744 miliónů Kč. Aniž by soud přezkoumával výpočty, které žalobkyně prezentuje jako tvrzené daňové „znevýhodnění“, je zřejmé, že jeho částka (26,386 miliónů Kč) je nižší. Na tuto argumentaci žalovaného žalobkyně v žalobě ani žádným způsobem nereaguje.
76. Konečně k námitce, že stanovení korunové nominální hodnoty dluhopisů nelze žalobkyni přičítat k tíži, lze doplnit, že předmětem řízení není zvýhodnění, které na dani z příjmů získali Ing. R. a Ing. V. tím, že jejich úrokové příjmy fakticky nepodléhaly srážkové dani, nýbrž zneužití práva, kterého se dopustila (primárně) žalobkyně tím, že náklady na úroky z korunových dluhopisů v rozporu se smyslem § 24 zákona o daních z příjmů odečetla od příjmů za účelem získání daňového zvýhodnění. Skutečnost, že příjmy z pronájmu nemovitostí nedanili ani Ing. R. a Ing. V. je jen jednou z mnoha v celé mozaice svědčící o tom, že převažujícím cílem jednání žalobkyně bylo získání daňového zvýhodnění. Žalobkyně při svém srovnávání opět ignoruje fakt, že je třeba hodnotit celý řetězec transakcí, a nikoliv izolovaně jednotlivé skutečnosti. Lze navíc dodat, že i zaokrouhlování úrokových příjmů Ing. R. a Ing. V. bylo v tomto případě v rozporu se smyslem zákona (aby nebyly odváděny haléřové částky na dani u drobných investorů, což s ohledem na celkovou hodnotu dluhopisů ani jeden z nich nebyl), jak zdůvodnil žalovaný v bodech 32, 49 či 123 napadeného rozhodnutí, proti nimž se žalobkyně nevymezuje a soud na ně pro stručnost odkazuje. Pokud žalobkyně argumentuje tím, že její představenstvo by porušilo péči řádného hospodáře, pokud by emitovalo jiné než korunové dluhopisy (neboť by muselo zatížit žalobkyni vyšším úrokem), jednak tím *de facto* tvrdí (v kontextu ostatních okolností a transakcí), že péče řádného hospodáře vyžaduje snahu o co nejnižší zdanění i za cenu toho, že se žalobkyně dopustí zneužití práva (tj. protiprávního postupu), což samozřejmě není pravda; a jednak opět přehlíží, že členové představenstva, akcionáři žalobkyně i držitelé dluhopisů byly stejné osoby, které si mohly stanovit i nižší úrok.
77. Soud shrnuje, že žalovaný unesl své důkazní břemeno, neboť zjistil dostatek skutečností odůvodňujících, že žalobkyně uplatněním úrokových nákladů z korunových dluhopisů naplnila objektivní i subjektivní kritérium zneužití práva. Ani v žalobě přitom nenabídla žádné ekonomicky racionální vysvětlení celého komplexu transakcí a okolností, které je založily. Žalobní body jsou nedůvodné.

Závěr a náklady řízení

78. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
79. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska ve věci neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2025

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu